

# РЕШЕНИЕ

№ 4489

гр. София, 05.07.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав**, в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Катя Аспарухова**

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **305** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на „БАЛКАН АВИЕШЪН СЪРВИСИЗ“ ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ №Р-2222102-1007378-091-001 от 08.09.2022г., издаден от П. Г. и Ц. Р., потвърден с РЕШЕНИЕ №1846 от 28.11.2022г. на Директора на Дирекция „ОДОП“, с който за данъчни периоди м. 12.2016г., 01.02.2017г. – 30.04.2017г., м.07, 01.11.2017 г. - 30.04.2019г., от 01.06.2019 г. до 30.06.2021 г. и м. 10.2021 г., не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 36 796,12лв. и са начислени лихви в размер на 4 142,71лв..

По изложените в жалбата съображения –се моли да се уважи същата и да се отмени РА, ведно с потвърждаващото го решение. Твърди се, че констатациите в РД и РА противоречат на Директива 2006/112, както и на практиката на СЕС относно правото на данъчен кредит. Не се оспорва, че за ревизирия период са предоставяни услуги от РЛ с място на изпълнение, определено по правилото на чл.21, ал.2 от ЗДДС, чиито получатели са данъчно задължени лица в чужди държави най-вече Великобритания. Тези услуги са извън територията на РЛ и не се облагат с ДДС. Не се спори, че РЛ е регистрирано по чл.97а, ал.2 от ЗДДС. Сочи се, че на РЛ е отказано право на данъчен кредит /ДК/ от 27 914,33лв. по фактури с предмет доставка на услуги по формална причина –има регистрация по чл.97а, ал.2 от ЗДДС, а не по чл.96 или по чл.100, ал.1 от ЗДДС. Доколкото чл.97а, ал.2 от ЗДДС разписва, че лицата с подобна регистрация –нямат право на ДК, то е постановен отказ. На следващо място се сочи се, че

регистрацията по чл.100, ал.1 от ЗДДС е направена на 23.08.2021г. и е упражнено право на ДК за покупки по фактури, издадени м.04,05,06.21г., които фактури са включени за дан.период м.10.21г., поради което също е отказан ДК от 8543,11лв., тъй като според органите по приходите има дублиране. Също така се оспорва и отказаното право на ДК по фактурираното обзавеждане и оброрудване, което не е прието, че е свързано с икономическата дейност на РЛ, а лично на управителя А. К.. Твърди се, че има отказ ДК по фактури за облекло и гориво, които не са активи по Закона за счетоводството, което също е неправилно. В заключение се оспорват всички тези основания за отказ. За пълнота се допълва, че в Директива 2006/112 няма разлика в хипотезите на регистрацията за целите на ДДС. Не се спори, че в директивата текстът идентичен на чл.97а, ал.1 от ЗДДС – е чл.214, ал.1 б.„г“ и „д“, но има още няколко хипотези. Сочи се, че с решение от 15.09.2017г. на СЕС по дело С-507/16г. съдът се е произнесъл по запитване на АССГ по идентичен спор, че не се допуска законодателство в държава членка, съгласно което да не може да се приспада дължимия или платен от РЛ ДДС за услуги, получени от лица в друга държава членка. Мотивите се извеждат от принципа за неутралитет на ДДС, който налага да се разреши приспадането на дължим или платен ДДС по получени доставки, ако са изпълнени условията за това. С оглед изложеното се счита, че ЗДДС неоснователно прави разлика между регистрацията по чл.96, ал.1 и чл.100, ал.1 от ЗДДС и тази по чл.97а, ал.1 от ЗДДС, поради което на РЛ не следва да се отказва правото на ДК. Има и позоваване на текста директно на чл.168, 169 и чл.179 от Директивата за условията за възникване на правото на ДК -доставчик и получател да са данъчно задължени лица, получените стоки или услуги да са използвани от получателя за нуждите на собствените му сделки, даващи правото на приспадане на ДК, получателят да притежава фактура, удостоверяваща действително извършване на доставката. Подчертано е, че до ревизията –РЛ до регистрацията в продължение на 7 години е третирано като регистрирано лице вкл. е имало право на ДК като за периода от 2017г. до 2021г. има издадени 11 А., с които на дружеството е възстановяван ДДС по подадени от него СД. Прави се извода, че РЛ е било данъчно задължено лице с „нормална“ регистрация, за което не важи чл.70, ал.4 от ЗДДС. Визирано е, че начина на тълкуване на чл.70, ал.4 от ЗДДС в РА води до противоречие на тази норма с чл.69, ал.2 т.1 от ЗДДС. Твърди се, че чл.70, ал.4 от ЗДДС трябва да се тълкува по начин, че да е в унисон с чл.113, ал.9 от ЗДДС. С оглед изложените съображения –се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Б.. Представят се писмени бележки. Претендират се разноси.

Ответната страна оспорва жалбата чрез юрк.А.. Претендира юрк.възнаграждение.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:**

Жалбата е от адресат на акта, засегнат от същия неблагоприятно, в срок е, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

Във връзка с това СЪДЪТ съобразява извършените процесуални действия пред ответника:

Ревизионното производство е започнало със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221021007378-020-001/ 22.12.2021г., издадена от Т. П. Н., на длъжност началник сектор в ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128/18.02.2020г. на директора на ТД на НАП С., с която е възложена

ревизия на „БАЛКАН АВИЕЙШЪН СЪРВИСИЗ“ ЕООД за определяне на задълженията за данък върху добавената стойност за периодите от 01.09.2021г. до 30.11.2021г.. Заповедта е връчена на 01.02.2022г.. Посочено е, че правоотношението на Т. П. Н. е прекратено със Заповед №102/ 07.02.2022г. на изпълнителния директор на НАП, считано от 18.02.2022г., поради което е издадено Решение №Р-22221021007378-098-001/ 28.02.2022г. на директора на ТД на НАП С. за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка, с което правомощията са възложени на П. Г. Г., на длъжност началник отдел „Ревизии“ при ТД на НАП С.. Със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221021007378-098-020-002/ 28.02.2022 г., №Р-22221021007378-098-020-003/ 26.04.2022 г. и №Р-22221021007378-098-020-004/30.05.2022г., издадени от П. Г. Г., срокът за приключване на ревизията е продължен до 01.07.2022г., а обхватът ѝ е разширен, като е включено установяване на задълженията по ЗДДС и за периодите от 01.12.2016г. до 31.08.2021г..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221021007378-092-001/06.07.2022г., връчен по електронен път на 08.07.2022г.. Срещу РД не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК и не са представени допълнителни доказателства, независимо от продължаването на срока за това, извършено с Уведомление №Р-22221021007378/ПУС-001/15.07.2022г..

Ревизията приключва с РА №Р-22221021007378-091-001/ 08.09.2022г., издаден от П. Г. Г. – орган, възложил ревизията и Ц. Г. Р. – ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 09.09.2022г.. Определени са допълнителни задължения в размер на 19 891,35 лв., в т.ч. ДДС в размер на 15 748,64лв. и лихви в размер на 4 142,71лв., след извършено прихващане с подлежащ на възстановяване данък в размер на 2 647,09лв., при деклариран резултат за ревизирания период - ДДС за възстановяване в размер на 36 776,76лв.

С оглед установяване на факти и обстоятелства и събиране на доказателства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното лице, са предприети процесуални действия, подробно описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.

На ревизираното дружество е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) №Р-22221021007378-040-001/ 26.04.2022г., в отговор на което са представени доказателства с придружително писмо с вх. №Р-22221021007378-ПРД-002-И/19.05.2022г..

На 20.05.2022 г. е извършено посещение в счетоводството на дружеството, осъществявано от „АКАУНТИНГ СОФИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за проверка на първичните счетоводни, търговски и банкови документи, счетоводни регистри, както и на цялостната му дейност. За извършените действия е съставен Протокол №1814521/ 20.05.2022г. .

Извършени са проверки в информационната система на НАП, както и в регистрите на Агенцията по вписванията, включително за подадените ГФО.

Установено е, че „БАЛКАН АВИЕЙШЪН СЪРВИСИЗ“ ЕООД е вписано в Търговския регистър при Агенцията по вписванията на 15.05.2014 г. със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], №29, ап. 15. Констатирано е, че не е налице договор за наем за използване на имота, както и че това е постоянният и настоящ адрес на А. Х. К. – едноличен собственик на капитала и управител на

дружеството до 10.12.2021г.. За същия в РД е посочено, че пребивава основно в чужбина, тъй като е лице, което фактически осъществява дейността по поддръжка и ремонт на въздухоплавателни средства (самолети).

За ревизирания период не са подавани уведомления за сключени трудови договори. До 10.12.2021 г. е подавана декларация обр. 1 с код за вид осигурен „10“ – по договор за управление и контрол за управителя А. Х. К.. От м.12.2021г. дружеството подава декларация обр.1 за М. Б. К. – нов едноличен собственик на капитала и управител, с код за вид осигурен „12“ - самоосигуряващо се лице.

Основната дейност на дружеството е предоставяне на консултантски услуги по ремонт и поддръжка на самолети. Има сключен договор от 06.08.2019г. с Е. Т. CONSULTING L. с VIN GB892828766 за извършване на консултантски услуги по ремонт и поддръжка на самолети. Клиенти са и JMC RECRUITMENT SOLUTIONS L. с VIN GB943980978, BLUCREW AB с VIN SE5569136558, PEOPLEFORCE RECRUITMENT L. с VIN № GB161006065. Извършваните услуги са изцяло с място на изпълнение извън територията на страната.

Дружеството е регистрирано на основание чл.97а, ал. 2 от ЗДДС – задължителна регистрация при доставки на услуги извън територията на страната на 27.06.2014 г. Считано от 23.08.2021г. е регистрирано на основание чл. 100 от ЗДДС – регистрация по избор, независимо от облагаемия оборот.

„БАЛКАН АВИЕЙШЪН СЪРВИСИЗ“ ЕООД е предоставяло услуги по смисъла на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС с място на изпълнение на територията на друга държава-членка с получатели данъчнозадължени лица в други държави-членки на ЕС. Не е осъществявало ВОД, В., износ, освободени доставки. Ползвало е данъчен кредит в пълен размер по всички фактури, издадени от „КА ДИЗАЙН СТУДИО“, ЕИК[ЕИК], „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „КУШЕВ ДЕТАЙЛИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „СОФИЯ АУДИО ЦЕНТЪР“ АД, ЕИК[ЕИК], „МАСТЪРПАРТС“ ООД, ЕИК[ЕИК], „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], „ПАРКЕТЕН СВЯТ“ ООД, ЕИК[ЕИК], „ФОМУС“ ООД, ЕИК[ЕИК] и др.

Съгласно констатациите в РД/РА, тъй като ревизираното лице е регистрирано на основание чл. 97, ал. 2 от ЗДДС, то съгласно разпоредбите на чл.70, ал. 4 от ЗДДС, няма право на приспадане на данъчен кредит за получените от него доставки. На това основание е отказано право на приспадане на данъчен кредит по всички фактури, включени в дневниците за покупки до 22.08.2021г. Фактурите са описани с номера дати, данъчна основа и начислен данък в РД.

На 23.08.2021г. дружеството се регистрира по ЗДДС по избор, независимо от облагаемия оборот, по реда на чл.100, ал. 1 от ЗДДС. Във връзка с това е ползвало право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени в периода от 01.04.2021г. до 30.06.2021г., като ги е включило повторно в отчетните си регистри по ЗДДС за данъчен период м. 10.2021г. Фактурите са описани в таблицата на страници 5 - 6 от РД.

Органите по приходите са проверили наличието на основания за ползване на право на данъчен кредит по тях, съгласно разпоредбите на чл. 74, вр. чл. 100, ал. 1 от ЗДДС, съгласно които регистрираното лице има право на приспадане на данъчен кредит за закупените или придобитите по друг начин или внесените активи по смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) преди датата на регистрацията му по този закон, които са налични към датата на регистрацията. Съгласно ал. 2 на чл. 74 от ЗДДС, това право възниква само за наличните активи към датата на регистрацията, за които са налице

едновременно следните условия:

1. налице са изискванията на чл. 69 и 71;
2. доставчикът е регистрирано по закона лице към датата на издаване на данъчния документ и доставката е била облагаема към тази дата;
3. (изм. - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г., отм. - ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.) и
4. (изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.) активите са придобити от лицето до 5 години, а за недвижими имоти - до 20 години, преди датата на регистрация по този закон.

Съгласно чл. 74, ал. 3 от ЗДДС, регистрираното лице по ал. 1 има право на приспадане на данъчен кредит и за получените услуги преди датата на регистрацията му по този закон, когато са налице едновременно следните условия:

1. услугите са пряко свързани с регистрацията на лицето по реда на Търговския закон;
2. услугите са получени не по-рано от един месец преди регистрацията на лицето по Търговския закон;
3. лицето е подало заявление за регистрация по този закон в 30-дневен срок от вписването му в регистъра по чл. 82 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;
4. за получените услуги лицето притежава фактура по чл. 71, т. 1;
5. доставчикът на услугата е регистрирано по закона лице към датата на издаване на данъчния документ и доставката е била облагаема към тази дата.

Във връзка с последната описана хипотеза, органите по приходите са установили включване в отчетните регистри по ЗДДС за м.10.2021г. на следните четири фактури за получени услуги: №[ЕГН]/ 12.04.2021 г. и №[ЕГН]/ 11.06.2021 г., издадени от „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, фактура №409/ 07.04.2021 г., издадена от „КУШЕВ ДЕТАЙЛИНГ“ ООД и фактура №29/ 02.06.2021 г., издадена от „УИНГ ЕНД ПАРТНЪРС“ ООД и са посочили, че по отношение на тях не са налице изискванията по чл. 74, ал. 3 от ЗДДС. Установено е още, че дружеството няма право на приспадане на данъчен кредит по 10 фактури, издадени от КООПЕРАЦИЯ П., „БУЛТЕКС 99“ ЕООД, „ЛУКОЙЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „ОМВ БЪЛГАРИЯ“ ООД, „МАСТЪРПАРТС“ ЕООД и „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с предмет гориво, работно облекло и канцеларски материали, тъй като доставките по тях не представляват активи по смисъла на ЗСчет.

Също на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, с РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит и по седем фактури, издадени от „ПАРКЕТЕН СВЯТ“ ООД, „МОДУЛ СОФА“ ООД, „КА ДИЗАЙН СТУДИО“ ЕООД и „СОЛИД 55“ ООД за доставки на обзавеждане и оборудване. Прието е, че доставките не са свързани с извършваната икономическа дейност, а са предназначени за ремонт и обзавеждане на апартамент 15, находящ се в [населено място], [улица], представляващ постоянен и настоящ адрес на А. К., който от своя страна, извършва услугите по ремонт и поддръжка на самолети извън страната. Апартаментът се използва за лични нужди, където А. К. живее с приятелката си М. К. (настоящ собственик и управител на дружеството). Не е представен договор за наем на апартамента, не е деклариран доход от наем и не е удържан и внасян данък.

В обобщение на изложеното и на посочените фактически и правни основания, за данъчен период м. 10.2021 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 8 543,11лв. Установен е резултат за периода ДДС за възстановяване 2 318,05 лв., при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 10 861,16 лв.

Жалбоподателят е обжалвал РА. Изложил е мотиви, че актът е издаден в противоречие с разпоредбите на Директива 2006/112/ЕО, на ЗДДС, както и с практиката на СЕС относно правото на данъчен кредит. Посочва, че дружеството е предоставяло услуги, чието място на изпълнение се определя по правилото на чл. 21 ал. 2 от ЗДДС, като получатели са данъчно задължени лица, установени в други държави-членки, основно Великобритания, поради това е регистрирано по реда на чл. 97а, ал. 2 от ЗДДС. Твърди, че правото му на приспадане на данъчен кредит за периода на регистрацията на основание чл. 97а, ал. 2 от закона е отказано формално, защото в разпоредбите на Директива 2006/112/ЕО не е дадена различна тежест на отделните хипотези, при които се налага идентификация (регистрация) за целите на ДДС. Позовава се на Решение на СЕС от 15 септември 2017г. по дело C-507/16, в което е постановено, че чл. 168, б. „а“, чл. 169, б. „а“ и чл. 214 от Директива 2006/112/ЕО трябва да се да се тълкуват в смисъл, че не допускат законодателство на държава-членка, съгласно което установено на територията на тази държава-членка данъчно задължено лице не може да приспада дължимия или платен в нея ДДС за услуги, получени от установени в други държави-членки данъчно задължени лица, които се използват за доставки на услуги в държави-членки, различни от държавата-членка, в която е установено това данъчнозадължено лице, тъй като то е регистрирано за целите на ДДС в рамките на една от двете хипотези по 214, параграф 1, букви „г“ и „д“ от Директивата за ДДС. Счита, че българският данъчен закон необосновано прави разлика между регистрацията по чл. 96, ал. 1 и чл. 100, ал. 1 от ЗДДС, и такава по чл. 97а. Цитира разпоредбите на чл.168, 169 и 178 от Директива 2006/112/ЕО, уреждащи възникването и наличието на правото на приспадане на данъчен кредит. Сочи, че сред тях не фигурира изискване лицето, което ще ползва правото на данъчен кредит, да има идентификация по чл.214, ал. 1, на основание, различно от това по букви „г“ и „д“ от този член. Твърди, че в Директивата дори липсват текстове, които да обвързват правото на данъчен кредит с наличието на регистрацията за целите на ЗДДС. Т.е. наличието на регистрацията по реда на ЗДДС е само формално условие за наличие и ползване на право на приспадане на данъчен кредит. Изтъкнал е, че до момента на извършване на ревизията, е считан от страна на НАП за регистрирано лице по реда на ЗДДС, като в

периода 2017г. – 2021г. са му издадени общо 11 акта за прихващане или възстановяване, с които му е възстановяван декларираният от него ДДС за възстановяване, поради което е въведен в заблуждение от самата приходна администрация, че може да има право на ДК.

Твърдял е също, че има противоречие между нормата на чл. 70, ал. 4 от ЗДДС и тази на чл. 69, ал. 2, т. 1 от същия закон. В тази връзка се позовава и на разпоредбата на чл. 113, ал. 9 от ЗДДС, която предвижда, че лицата, регистрирани на основание чл. 97а от закона, не могат да издават фактури с начислен ДДС за извършвани от тях облагаеми доставки с място на изпълнение на територията на страната. Прави извод, че лицата, регистрирани на основание чл. 97а от закона, нямат право на данъчен кредит само за стоките и услугите, използвани за извършване на доставки с място на изпълнение на територията на страната, за които не следва да начисляват данък, но имат право на такъв за доставките с място на изпълнение на територията на друга държава-членка, съгласно общите правила на ЗДДС и Директивата. Твърди, че с така определените допълнителни задължения по ЗДДС, е нарушен принципът на неутралност на данъка.

Оспорил е и установените задължения за м.10.2021 г., като сочи, че имотът на [улица] в [населено място], е използван като офис на дружеството, както и че закупеното работно облекло, гориво и канцеларски материали представляват активи по смисъла на ЗСч, използвани в икономическата му дейност.

ОТВЕТНИКЪТ в потвърждаващото решение е приел следното:

Безспорно установено, че през процесните данъчни периоди жалбоподателят е извършвал единствено доставки на услуги по чл. 21, ал. 2 от ЗДДС – консултантски услуги, свързани с ремонт и поддръжка на самолети, с място на изпълнение извън територията на страната. Същевременно през целия този период е включвал в отчетните си регистри по ЗДДС фактури с право на данъчен кредит в пълен размер, издадени от доставчици на територията на страната за получени от тях стоки и услуги. Тези фактури са изчерпателно описани в ревизионния доклад. През същия период са му издадени и 11 влезли в сила акта за прихващане или възстановяване във връзка с деклариран ДДС за възстановяване за съответните периоди. В същото време дружеството е било регистрирано по ЗДДС единствено на основание чл. 97а, ал. 2, при което по съответните фактури и за процесните периоди е ползвало

право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 и 2 от ЗДДС. За него е съществувала и възможността да се регистрира по избор, но това е сторено едва на 23.08.2021г. .

Органите по приходите са приели, че за периода на регистрация само по чл. 97а, ал. 2 от ЗДДС и при липса на регистрация на друго основание, дружеството няма право на данъчен кредит съгласно разпоредбата на чл. 70, ал. 4 от ЗДДС.

Ответникът е приел, че спорният въпрос в случая е относно прилагането на чл.70, ал. 4 ЗДДС и дали режимът, който посочената разпоредба установява не противоречи на Директивата за ДДС. В мотивите на решението по дело С-507/2016 г., отправените от АССГ въпроси са изрично отнесени към режима на освобождаване по националното законодателство. В тази връзка следва да се има предвид, че няма идентичност между фактическата обстановка, при която е било образувано делото и постановено цитираното от жалбоподателя решение на СЕС, от една страна и обстоятелствата, при които е отказано право на приспадане на данъчен кредит в настоящия случай, тъй като жалбоподателят е ползвал данъчен кредит единствено и само по фактури, издадени от български дружества и за доставки с място на изпълнение на територията на страната. По-конкретно в решението на СЕС е посочено, че не се допуска ограничение на правото на приспадане на ДДС, независимо от режима на регистрация, но само в случай, че данъчно задълженото лице не е освободено от облагане в държавата членка, в която е установено. Специалният режим е установен в Дял X. „Специален режим“, чл. 281-292 на Директива 2006/112/ЕО. В случая „БАЛКАН АВИЕЙШЪН СЪРВИСИЗ“ ЕООД не е извършвало облагаеми доставки с място на изпълнение на територията на Република България. Според разпоредбите на ЗДДС, режимът на облагане се прилага по отношение на всяко лице, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея. Данъчно задължените лица могат да се регистрират по ЗДДС задължително и по избор (чл. 94, ал. 3 от ЗДДС). На задължителна регистрация подлежат лицата с оборот над 50 000,00 лв. Останалите лица осъществяват сделки, които не се облагат с косвен данък и поради тази причина се ползват с режим на „освобождаване“. По силата на това освобождаване, лицата, които не са регистрирани по ЗДДС, макар да осъществяват облагаеми доставки по смисъла на този закон, не начисляват данък и издават



фактури без да вписват на отделен ред дължимия ДДС. Посочено е, че съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1 ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон. Следователно правото на приспадане на данъчен кредит е обусловено от режима, при който данъчно задълженото лице осъществява дейност. Установеният ред за регистрация на данъчно задължените лица по ЗДДС, поставя изискване за наличие на оборот или заявено желание от страна на търговеца (чл. 96 от ЗДДС). За ревизираното лице е съществувала възможността да се регистрира по ЗДДС по избор, което би му дало възможност да претендира признаване на право на данъчен кредит. В конкретния случай, не е налице регистрация по избор за периода до 23.08.2021г., а оборот за задължителна регистрация не е достигнат на територията на страната.

Визирано е, че регистрацията по чл. 97а ЗДДС се прави само за конкретно посочени в нормата сделки. Регистрацията не е формално изискване, както е приел и СЕС в мотивите на посоченото решение, а специален режим, при който дружеството осъществява дейността си.

Посочено е, че няма спор, че „БАЛКАН АВИЕЙШЪН СЪРВИСИЗ“ ЕООД е било регистрирано по чл. 97а ЗДДС, но не е имало обща регистрация по закона. Разпоредбата на чл. 70, ал. 4 ЗДДС категорично въвежда забрана за ползване на данъчен кредит на лица с такава специална регистрация. Това означава, че когато извършват доставки извън специалната регистрация по повод на вътреобщностните придобивания по чл. 99, ал.1 ЗДДС, тези лица нито начисляват ДДС, нито имат право на приспадане на данъчен кредит по доставки като получатели, тъй като те нямат обща регистрация по същия закон. Правото на данъчен кредит в процесния период не е признато на основание чл. 70, ал. 4 ЗДДС, именно поради наличие само на специална регистрация по чл. 97а ЗДДС. В националното законодателство е въведен специален режим на освобождаване във връзка с дял X., раздел 1 и раздел 2 от Директива 2006/112/ЕО. В конкретния случай лицето е освободено от задължение да начислява ДДС поради обстоятелството, че не осъществява облагаеми доставки на територията на страната, поради което и не реализира оборот над 50 000лв., а сделките, по които е получател от търговци, регистрирани в други държави членки на ЕС не се включват в

облагаемия оборот, тъй като за тях данъкът е изискуем при получателя (такива сделки не са установени). Изрично, по силата на чл.289 от Директивата, е предвидено, че „Данъчнозадължените лица, които са освободени от ДДС, нямат право да приспадат ДДС в съответствие с членове 167 - 171 и 173 - 177 и могат да не посочват ДДС в техните фактури“. Такава е и нормата на чл. 70, ал. 4 ЗДДС, която изключва упражняването на право на данъчен кредит при регистрация по специалния ред. В този смисъл е и постановеното от ВАС в Решение №12079/ 25.11.2021г. по адм. д. №3668/2021 г., което препраща към мотивите в Решение по адм. д. №13644/2018 г. по описа на ВАС, а подобен случай е разгледан и в Решение №155 от 05.01.2018 г. по адм. д. №7676/2017 г.

Посочено е, че в съдебната практика на ВАС се приемат за неоснователни възраженията за неправилно тълкуване на материалните разпоредби на ЗДДС и процесуалните разпоредби на ДОПК и АПК, във връзка с наличието на издадени за ревизирания период А., с които на съответното дружество е възстановен ДДС, въпреки наличието единствено на регистрация по реда на чл. 97а, ал. 2 от ЗДДС. Ответникът е посочил, че споделя мотивите на ВАС, а именно че в такъв случай не е налице накърняване на принципа на правната сигурност и оправданите правни очаквания. Това е така, тъй като А. са издадени след извършени проверки по смисъла на чл. 110, ал. 3 ДОПК за установяване наличието на основание за възстановяване на ДДС по реда на чл. 92, ал. 3 ЗДДС, въз основа на подадени от лицето справки-декларации за ДДС за съответните периоди. Проверката е за изпълнение на формалните изисквания на закона и следва да приключи в кратък срок от 30 дни, съгласно чл. 129, ал. 3 ДОПК. Краткият срок за произнасяне в хода на осъществената проверка за наличие на основания за възстановяване/ прихващане, както и характера на производството по чл. 110, ал. 3 ДОПК, при което не се установяват данъчни задължения, не предоставят възможност на органите по приходите да извършат глобална преценка на всички факти и обстоятелства, относими към данъчните задължения, които могат да бъдат предмет на установяване единствено в хода на ревизия (чл. 110, ал. 2 ДОПК). Тази практика не е в противоречие и с принципа на правната сигурност, който предоставя възможност за издаване на РА, дори при издаден А. за същия период, а данъчно задължените лица не са поставени в положение на несигурност относно установяването на

задълженията им.

Ответникът е приел, че жалбата е неоснователна и в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 7 248,88 лв. за данъчен период м. 10.2021 г. по фактури, издадени от „ПАРКЕТЕН СВЯТ“ ЕООД, „МОДУЛ СОФА“ ООД, „КА ДИЗАЙН СТУДИО“ ЕООД и „СОЛИД 55“ ООД за доставки и монтаж на обзавеждане, оборудване, врата и паркет на жилището - апартамент №15, на [улица] в [населено място], вписано като адрес на управление на дружеството в Търговския регистър. Органите по приходите са приели, че фактурираните и получени доставки на стоки и услуги не са свързани с дейността и извършвани облагаеми доставки, поради което по отношения на тях не е изпълнено условието за наличие на право на приспадане на данъчен кредит по чл. 69, ал. 1, т. 1 от ДОПК.

Предвид установената при ревизията фактическа обстановка, ответникът е приел за недоказани твърденията на жалбоподателя, че доставките по фактурите на изброените дружества са използвани за дейността му през ревизираните периоди и то е получило икономически изгоди във връзка с това. В тази връзка и предвид тежестта на доказване по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, следва да бъде отбелязано, че от страна на жалбоподателя не са ангажирани никакви доказателства в подкрепа на твърденията му.

Ответникът също се е позовал на постановеното от СЕС в т. 58 от решението по дело С-118/11: „Въпросът дали данъчно задълженото лице е придобило стоката в това си качество, тоест за целите на своята икономическа дейност по смисъла на член 9 от Директивата ДДС, е фактически и следва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които са естеството на дадената стока и периодът, който е изтекъл от нейното придобиване до нейното използване за целите на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице (вж. в този смисъл Решение по дело Vakszi, посочено по-горе, точка 29).“ В същия смисъл е и следва да бъде съобразено приетото от СЕС в решение от 22 март 2012 г. по дело С-153/11. Според т. 39 от същото, придобиването на стоката от данъчнозадълженото лице в това му качество е определящо за прилагането на системата на ДДС и на механизма на приспадане. Според т. 40, данъчно задълженото лице действа в това си качество, когато действа за нуждите на своята икономическа дейност. Въпросът дали данъчно задълженото лице

действа в това си качество е фактически и следва да се преценява с оглед всички данни по случая.

Направено е обобщението, че въпрос за доставки на стоки и услуги – паркет, врата, мебели и оборудване, за които жалбоподателят не е доказал нито, че е заприходил като активи, нито, че това е допустимо в конкретния случай, доколкото става въпрос за ремонтни дейности и подобрения върху чужд имот (който не е собственост на дружеството) и за основанията за чието използване като офис не е налице договор за наем, нито доказателства за заплащане на такъв и деклариране на съответните доходи от него. Т.е. не са ангажирани доказателства, че, във връзка с придобиването на стоки по смисъла на ЗДДС, в счетоводството му са заприходени и налични активи по смисъла на ЗСч към датата на регистрацията на основание чл. 100 от ЗДДС.

За ответника неподкрепени с доказателства са и твърденията на лицето за използване на недвижимия имот в качеството на офис. Законното определение за промяна предназначението на обект е дадено в §5, т. 41 от Допълнителните разпоредби на **Закона за устройство на територията** (ЗУТ), а именно промяната от един начин на ползване в друг, съгласно съответстващите им кодове, представляващи основни кадастрални данни и определени съгласно **Закона за кадастъра и имотния регистър** (ЗКИР) и нормативните актове за неговото прилагане. Видовете обекти, според тяхното предназначение са описани в „Класификатор за предназначение на сградите, на съоръженията на техническата инфраструктура със самостоятелни обекти и на самостоятелните обекти в тях“, Приложение №4 към чл. 16, ал. 3 от **Наредба №РД-02-20-5 от 15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри**, като например, в т.ч.: „самостоятелни обекти в сгради и в съоръжения на техническата инфраструктура“, включващи: офис – код; склад – код; жилище - код; за търговска дейност – код и др.

На следващо място е подчертано, без значение дали преустройството включва строителни работи или не, законът третира всяка промяна на предназначение на обект (жилище, магазин, офис, ателие) като нов строеж. Поради това за извършването му са предвидени редица процедури, включително издаване на виза за проектиране (в предвидените случаи в чл. 140, ал. 3 от ЗУТ), одобрен инвестиционен проект и **разрешение за строеж**.

Посочено е, че няма данни и доказателства за предприемане на гореописаните действия за промяна на предназначението на обекта в офис до края на ревизирания период. Поради това, от факта, че при регистрацията на адрес на управление на търговско дружество не се изисква удостоверяване за предназначението на обекта като „офис“, съгласно разпоредбите на ЗУТ, Закона за кадастъра и имотния регистър и нормативните актове по прилагането им, не следва автоматично и безусловно, че вписаният в търговския регистър адрес на управление представлява „офис“ и се използва действително като такъв.

Прието е, че жалбата е неоснователна и по отношение на отказаното с ревизионния акт право на приспадане на данъчен кредит в размер на 742,13лв. за данъчен период м.10.2021г. по фактури за закупени канцеларски материали, гориво и работно облекло през м. 04 -06.2021г.. При регистрацията по ЗДДС, регистриращото се лице има право на приспадане на данъчен кредит за закупени или внесени активи преди датата на регистрацията, които са налични към датата на регистрацията и в този смисъл представляват налични активи по смисъла на ЗСч. Прието е, че се касае за закупени стоки по смисъла на ЗДДС, за които не е установено да са налични като материален запас в баланса на дружеството към датата регистрацията му на основание чл. 100 от ЗДДС, тъй като не са придобити с оглед последващата им продажба, а с оглед незабавното им използване, поради което при покупката им се отчита разход, но не се заприхождат в сметките за материални запаси.

Във връзка с отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите за доставка на оборудване, обзавеждане, гориво, канцеларски материали, работно облекло следва да се уточни, че по преписката липсват доказателства, че стоките - предмет на доставка по съответните фактури, представляват налични активи по смисъла на ЗСч към датата на регистрацията на дружеството по реда на чл. 100 от ЗДДС. Същото, в отговор на връчено в хода на ревизията ИПДПОЗЛ, е представило единствено договор за счетоводно обслужване, оборотни ведомости за 2018 г., 2019 г. и 2020 г., както и част от поисканите копия на фактури. Не са представени останалите поискани счетоводни регистри и документи, включително и оборотна ведомост, както и хронологични записвания, от които да се установят наличните активи в счетоводството към датата на регистрацията по реда на

чл. 100 от ЗДДС. Същевременно, видно от наличните счетоводни документи, няма доказателства, че дружеството разполага със заведена отчетност на сметките от гр. 30 – налице са единствено данни за отчитане на разходи за материали директно по сметка 601. Дружеството разполага с транспортни средства, съоръжения и оборудване към 31.12.2020 г., но не е ангажирало каквито и да било доказателства за заприхождаване на стоките по спорните фактури в счетоводството си, нито за наличието им като активи в счетоводството му към 23.08.2021 г. Действително към датата на регистрацията по реда на чл. 100 от ЗДДС законодателно е отпаднало изискването за представяне на инвентаризационен опис на наличните активи и упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит се извършва единствено чрез включването на съответните фактури в отчетния регистър и справката-декларация по ЗДДС за съответния период, но това не изключва задължението на лицето, в рамките на контролно производство за установяване на основанията за упражняване на правото по чл. 74 от ЗДДС, да ангажира необходимите и относими доказателства за наличието им.

Констатирано е, че жалбата е неоснователна и в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 552,21 лв., за данъчен период м. 10.2021г., по фактури за услуги, издадени от „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, „КУШЕВ ДЕТАЙЛИНГ“ ООД и „УИНГ ЕНД ПАРТНЪРС“ ООД, издадени през м. 04 и м. 06.2021 г., тъй като те не са свързани с регистрацията му по **Търговския закон** (ТЗ). В тази връзка следва да се уточни, че фактура №409/07.04.2021г. е с предмет „*приход от услуги автокозметична услуга, почистване на интериор, поддръжка на керамично покритие, поставяне на нови защитни покрития и защитно фолио*“. Т.е. в случая става въпрос за доставка на авторемонтна услуга преди датата на регистрацията по реда на чл. 100 от ЗДДС, която не отговаря по своя предмет и предназначение на изискванията по чл. 74, ал. 3, т. 1 - 3 от ЗДДС.

С оглед изложеното е постановено потвърждаващото решение.

В съдебното производство са представени А..

**Следователно от ПРАВНА и ФАКТИЧЕСКА страна СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:**

РА е издаден от възложилия ревизията и от извършилия ревизията органи, поради което във връзка с чл.119, ал.2 от ДОПК се касае за валиден акт, вкл. и като подписан с валидни КЕП, за което са

представени доказателства на диск.

РА съдържа необходимите реквизити, мотивиран е, както и в производството по издаването му не са допуснати процесуални нарушения вкл.съществени такива.

Следва да се има предвид, че от фактическа страна –няма спор. От друга страна -направените доводи пред ответника при оспорването на РА се прават и пред съда и същите касаят приложението на чл.70, ал.4 от ЗДДС, който разписва, че нямат право на данъчен кредит лица, които са регистрирани по чл.97а от ЗДДС, каквато безспорно регистрацията има РЛ от 27.06.2014 г.. Видно е, че с разпоредбата на [чл. 70, ал. 4 ЗДДС](#) по отношение на лицата, регистрирани на основание [чл. 97а ЗДДС](#), е изключено правото на приспадане на данъчен кредит по получените от тях доставки на услуги с място на изпълнение на територията на РБ. Следователно касае се за регистрацията по [чл. 97а ЗДДС](#), която е специална, при която данъчният субект не е носител на пълния обем от права и задължения, даващи регистрациите по [чл. 96, ал. 1](#) и [чл. 100, ал. 1 ЗДДС](#), включително и на правото на приспадане на данъчния кредит. Не се касае за непълнота или неправилно приложение на нормата на Директива 112/2006. Касае се подчертано различно третирано при отделните видове регистрации. Това становище е застъпено и в константната практика на ВАС напр. Решение № 10502 от 18.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 11449/2021 г.,VIII о. ВАС, където е посочено, че „допълнителен аргумент за различието в третирането е и нормата на [чл. 113, ал. 9 ЗДДС](#), съгласно която регистрираните на основание [чл. 97а, ал. 1](#) и [2 ЗДДС](#) лица, нямат право да посочват данъка в издаваните от тях фактури или известия към фактури“. В същото решение е подчертано, че е налице изрично изключване по силата на закона, на лицата от кръга на имащите право на приспадане на данъчен кредит вкл. са разгледани и доводите във връзка с решение на СЕС от 15.11.2017г. по дело С-507/16г.. Съдът трябва да маркира, че подробни доводи за неприложимостта на решение по дело С-507/2016г. и делото на АССГ, във връзка с което е постановено решението на СЕС –са развити в потвърждащото решение вкл. и при настоящия казус РЛ е ползвало право на ДК по фактури по фактури, издадени от български дружества и за доставки с място на изпълнение на територията на страната. Също подробни мотиви, които напълно се споделят от състава има в потвърждащото решение

касателно постановените и представени пред съда А.. Не е спорно, че видно от тях дружеството е ползвало право на ДК, но както подчертава ответника – проверката при постановяването на А. не е идентична с проверката на фактите в ревизионното производство, не притежава времето и задълбочеността ѝ. Освен това съставът следва да допълни, че РЛ не може да черпи права от неправомерното си поведение, макар и същото да не е установено своевременно от приходната администрация, а напротив – да е признато посоченото право. Във връзка с последното трябва да се има предвид, че само законодателната промяна в чл.70, ал.4 от ЗДДС може да предостави правото на ДК, а в случая то е отречено и съответните действия на приходната администрация не могат да дадат това право.

На следващо място- не е спорно, че считано от 23.08.2021г. РЛ е регистрирано на основание чл. 100 от ЗДДС –и вече има правото да приспада ДК. Въз основа обаче на чл.70, ал.4 вр. с чл.97а от ЗДДС правилно органите по приходите са установили, че неправилно е ползвано е данъчен кредит в пълен размер по всички фактури, издадени от „КА ДИЗАЙН СТУДИО“, ЕИК[ЕИК], „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „КУШЕВ ДЕТАЙЛИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „СОФИЯ АУДИО ЦЕНТЪР“ АД, ЕИК[ЕИК], „МАСТЪРПАРТС“ ООД, ЕИК[ЕИК], „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], „ПАРКЕТЕН СВЯТ“ ООД, ЕИК[ЕИК], „ФОМУС“ ООД, ЕИК[ЕИК] и др. описани с номера дати, данъчна основа и начислен данък в РД. По тези фактури на основание чл.70, ал.4 от ЗДДС правилно органите по приходите с РД и РА са отказали право на приспадане на данъчен кредит, тъй като те са преди регистрацията 23.08.2021г., издадени са в периода от 01.04.2021г. до 30.06.2021г... Установено е за тях и че не са налице условията по чл. 74, ал. 3 от ЗДДС- да се приспадне ДК преди регистрацията. Не са установени изискванията на нормата разписани изрично в 5 подточки: 1. услугите са пряко свързани с регистрацията на лицето по реда на Търговския закон;2. услугите са получени не по-рано от един месец преди регистрацията на лицето по Търговския закон;3. лицето е подало заявление за регистрация по този закон в 30-дневен срок от вписването му в регистъра по чл. 82 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс;4. за получените услуги лицето притежава фактура по чл. 71, т. 1;5. доставчикът на услугата е регистрирано по закона лице към датата на издаване на данъчния документ и доставката е била облагаема към тази дата.



Правилно е прието е, че във връзка с последната описана хипотеза, органите по приходите са установили включване в отчетните регистри по ЗДДС за м.10.2021г. на следните четири фактури за получени услуги: №[ЕГН]/ 12.04.2021г. и №[ЕГН]/ 11.06.2021 г., издадени от „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, фактура №409/ 07.04.2021 г., издадена от „КУШЕВ ДЕТАЙЛИНГ“ ООД и фактура №29/ 02.06.2021 г., издадена от „УИНГ ЕНД ПАРТНЪРС“ ООД, поради което правилно са посочили, че по отношение на тях не са налице изискванията по чл. 74, ал. 3 от ЗДДС.

На трето място съдът намира за обоснован и РА в частта за отказаното право на ДК няма право на приспадане на данъчен кредит по 10 фактури, издадени от КООПЕРАЦИЯ П., „БУЛТЕКС 99“ ЕООД, „ЛУКОЙЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „ОМВ БЪЛГАРИЯ“ ООД, „МАСТЪРПАРТС“ ЕООД и „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с предмет гориво, работно облекло и канцеларски материали, тъй като доставките по тях не представляват активи по смисъла на ЗСчет..

Също така на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, с РА правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит и по седем фактури, издадени от „ПАРКЕТЕН СВЯТ“ ООД, „МОДУЛ СОФА“ ООД, „КА ДИЗАЙН СТУДИО“ ЕООД и „СОЛИД 55“ ООД за доставки на обзавеждане и оборудване. СЪДЪТ намира, че правилно е прието е, че доставките не са свързани с извършваната икономическа дейност, а са предназначени за ремонт и обзавеждане на апартамент 15, находящ се в [населено място], [улица], представляващ постоянен и настоящ адрес на А. К.. Не е доказано, че това лично жилище се ползва от РЛ за офис. Няма представен договор за наем на апартамента, не е деклариран доход от наем и не е удържан и внасян данък. Следва да се има предвид, че в съдебното производство и в тази връзка не са представени никакви доказателства. Ответникът е акцентирал на факта, че за да се ползва едно жилище като офис законосъобразно следва да се промени предначението му, което е формална процедура, а това не е предприето. Обосновано ответникът се е позовал на приетото от СЕС в решение от 22 март 2012 г. по дело С-153/11. Според т. 39 от същото, придобиването на стоката от данъчнозадълженото лице в това му качество е определящо за прилагането на системата на ДДС и на механизма на приспадане. Според т. 40, данъчно задълженото лице действа в това си качество, когато действа за нуждите на своята икономическа дейност. Въз основа на изложеното съдът намира,

че обосновано ответникът е приел, въпросът дали данъчно задълженото лице действа в това си качество т.е за нуждите на своята икономическа дейност -е фактически и следва да се преценява с оглед всички данни по случая. В тази връзка правилно е визирано, че конкретните доставки касаят – паркет, врата, мебели и оборудване, за които жалбоподателят не е доказал заприходяването им като активи, нито, че са вложени на място използвано за офис вкл. че има надлежните разрешителни за ремонтни дейности. Има позоваване на ЗУТ и ЗКИР за видовете обекти като правилно е визирано, че не е достатъчно да се посочи при регистрацията на адрес на управление на търговско дружество това място, а следва да се докаже, че се ползва не като жилище, а като офис.

Същото е при отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите за доставка на оборудване, обзавеждане, гориво, канцеларски материали, работно облекло –правилно визирано, че по преписката липсват доказателства, че стоките - предмет на доставка по съответните фактури, представляват налични активи по смисъла на ЗСч към датата на регистрацията на дружеството по реда на чл. 100 от ЗДДС. Няма счетоводни регистри и документи, включително и оборотна ведомост, както и хронологични записвания, от които да се установят наличните активи в счетоводството към датата на регистрацията по реда на чл. 100 от ЗДДС. Правилно е устатовено, че видно от наличните счетоводни документи, няма доказателства, че дружеството разполага със заведена отчетност на сметките от гр. 30 – налице са единствено данни за отчитане на разходи за материали директно по сметка 601. Дружеството разполага с транспортни средства, съоръжения и оборудване към 31.12.2020 г., но не е ангажирало каквито и да било доказателства за заприхождаване на стоките по спорните фактури в счетоводството си, нито за наличието им като активи в счетоводството му към 23.08.2021г. Правилно ответникът е подчертал, че към датата на регистрацията по реда на чл. 100 от ЗДДС законодателно е отпаднало изискването за представяне на инвентаризационен опис на наличните активи и упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит се извършва единствено чрез включването на съответните фактури в отчетния регистър и справка-декларацията по ЗДДС за съответния период, но това не изключва задължението на лицето, в рамките на контролно производство за установяване на основанията за упражняване на

правото по чл. 74 от ЗДДС, да ангажира необходимите и относими доказателства за наличието им.

На следващо място правилно е констатирано, че жалбата е неоснователна и в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 552,21 лв., за данъчен период м. 10.2021г., по фактури за услуги, издадени от „А1 БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, „КУШЕВ ДЕТАЙЛИНГ“ ООД и „УИНГ ЕНД ПАРТНЪРС“ ООД, издадени през м. 04 и м. 06.2021 г., тъй като те не са свързани с регистрацията му по Търговския закон . Фактура №409/07.04.2021г. е с предмет „приход от услуги автокозметична услуга, почистване на интериор, поддръжка на керамично покритие, поставяне на нови защитни покрития и защитно фолио“ т.е. касае се за доставка на авторемонтна услуга преди датата на регистрация по реда на чл. 100 от ЗДДС, която не отговаря по своя предмет и предназначение на изискванията по чл. 74, ал. 3, т. 1 - 3 от ЗДДС.

Следователно жалбата в цялост е неоснователна и следва да се отхвърли ведно с уважаване на искането на ответника за юрк.възнаграждение от 3925лв.по чл.7, ал.2 т.4 от Наредба 1/2004г..

**ВОДИМ СЪДЪТ**

**РЕШИ:**

ОТХВЪРЛЯ КАТО неоснователна жалбата на „БАЛКАН АВИЕШЪН СЪРВИСИЗ“ ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ №Р-2222102-1007378-091-001 от 08.09.2022г., издаден от П. Г. и Ц. Р., потвърден с РЕШЕНИЕ №1846 от 28.11.2022г. на Директора на Дирекция „ОДОП“, с който за данъчни периоди м. 12.2016г., 01.02.2017г. – 30.04.2017г., м.07, 01.11.2017 г. - 30.04.2019г., от 01.06.2019 г. до 30.06.2021 г. и м. 10.2021 г., не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 36 796,12лв. и са начислени лихви в размер на 4 142,71лв..

ОСЪЖДА „БАЛКАН АВИЕШЪН СЪРВИСИЗ“ ЕООД ЕИК[ЕИК] да заплати на НАП юрк.възнаграждение от 3925лв..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия:

